

Izhaja trikrat na teden v šestih izdankih, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilogi ter s „Kažipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gld. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četrť leta 3 „ 40 „ 1-70

Posamične številke stanejo 10 vin.

Od 23. julija 1902. do preklica izhaja ob sredah in sobotah ob 11. uri dopoludne.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez dopolne naročnine se ne oziramo.

Oglaš in poslanice se računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje drke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 15 kr. vrsta. — Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

•Vse za omiko, svobodo in napredek!• Dr. K. Lavrič

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. o 12. dopoludne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Naročnino in oglase je plačati leso Gorica. Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnistvu.

„PRIMOREC“

izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solaki ulici in Jellersitz v Ninski ulici; — v Trzinu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

•Gor. Tiskarna• A. Gabršček (odgov. lv. Meljavec) tiska in zal.

V takem delovanju naša bodočnost.

Čitateljem našim je gotovo v živem spominu, kakošne nade so spremljale „Trgovsko-obrtno zadrugo“ od rojstva dalje do današnjih dni. In s ponosom smemo kazati na ta mogočni denarni zavod vsi Slovenci ter govoriti: V takem delu je bodočnost slovenskega naroda v Gorici in na Goriškem sploh.

Ob sklepu leta 1901. smo objavili števila o poslovanju in napredku tega znamenitega zavoda, in ta števila so bila tako vesel pojav o rastoči gospodarski moči naši, da smo videli v njih najkrajše izpolnjevanje vseh onih nad, katere smo stavili v ta denarni zavod od prvega početka. Marsikateri rodoljub se je čudom poprašal: Odkod poleg tolikih denarnih zavodov tudi v tem tako znamenito poslovanje? odkod toliko denarja? kam ga zadruga oddaja tako plodonosno?

Letos je „Trgovsko-obrtna zadruga“ zopet čudovito lepo napredovala. V 10 mesecih je že dosegla in tudi presegla lanske poslovanje v vseh poglavitnih postavkah. November in december pa sta najboljša meseca, in do konca leta vse delovanje torej mnogo preseže l. 1901. Kratka prispevka števil za letošnjih prvih 10 mesecev z onimi celega lanskega leta nam najbolje pokaže veliki napredek in razvoj tega denarnega zavoda.

Dohodki:	V l. 1901.	V prvih 10 mesecih l. 1902.
Vpisnina	3.004-68	3-429-55
Deležne vloge . .	165.335-30	157.454-10
Obresti	61.9-3-98	69-204-47
Vloge	432.643-30	520.728-63
Vrnjena posojila .	220.847-13	228.256-60
Denarno stanje pa je bilo tako:		
	31. dec. 1901.	31. okt. 1902.
Deležne vloge . .	494.083-92	627-566-02
Posojila	1.047.029-70	1.361.785-33
Vloge	359.413-15	568.105-78
Promet	2.524.473-79	2.945.679-74

Dostaviti je še, da zavod posluje tudi z eskomptom in lombardom ter je v živahni zvezi z večjimi denarnimi zavodi in bankami. — Eskompta je bilo lani 361.576-18, letos že 348.634-56. — Lombarda lani 35.923-05, letos že 32.660-34. — Posebno to poslovanje je velike važnosti za razvoj naše trgovine in obrti. Slovensko ime in kredit gresta s tem daleč po svetu, kjer smo bili doslej še malo ali nič znani.

Ta števila pač najbolje pričajo o rastoči moči zavoda na vse strani in kažejo: koliko zaupanja uživa zavod in kako znamenito zna porabiti zaupanje in podana mu sredstva v blagor, čast in ponos naroda.

Slovenci smo še daleč od moderne trgovine in obrti, ne poznamo še dovolj ali prav malo onih potij, katere dela pri drugih narodih blago in posebno denar. O izkoriščanju denarnih sredstev ali tudi le kreditov nimamo niti pojma v primeri z onimi sosodi, ki nas gospodarski podjarmujejo, ali vsaj mogočno ovirajo v našem gospodarskem in s tem tudi narodnem napredku. Le polagoma se nam odpirajo oči in posegamo po pripomočkih modernega obrtovanja. Vsi zapored se moramo šele učiti, učiti in učiti, in ko smo se naučili nekaj, kar drugi že davno znajo, posežemo po pripomočkih, ki nam jih lahko v obilni meri nudi moderna trgovina z blagom in denarjem.

Naša „Trgovsko-obrtna zadruga“ je v tem pogledu najboljša šola našim ljudem. Tu se polagoma a drug za drugim uče slovenski trgovci in obrtniki uporabljati kredit v svrhe svojih podjetij, pridobivati denarna sredstva, ki bi sicer ostala mrtva, v točneje izvrševanje svojih obveznosti nasproti svojim zalagateljem, — in poslužujejo se čedalje v večji meri vseh dobrot, ki jih nudi zadruga svojim članom. Že danes moremo reči, da je veliko slovenskih trgovcev in obrtnikov, ki bi nikdar ne bili to, kar so, ako bi ne bilo zadruge in njenega tako obsežnega poslovanja,

s kakoršnim se navadna posojilnica niti ne pečajo in se po pravilih in odmerjenem delokrogu niti ne smejo pečati. — V tem pogledu je naša zadruga največja dobrotnica slovenskega naroda, za našega trgovca in obrtnika pa še posebe.

„Trgovsko-obrtna zadruga“ pa postaja tudi agresiven činitelj v gospodarskem razvoju, t. j. posega že čez slovenske meje ter objemlje v prav izdatni meri tuje sloje v krog slovenskega vpliva. O tem ne govorimo dalje, dovolj da smo od daleč namignili. Koliko pa je to važnosti, bo vedel ceniti vsakdo, ki je doslej opazoval in čutil slovensko mizerijo v ekspanzivnosti.

Treba je pa naglašati, da zadruga dokonča z novembrom šele 5. leto svojega delovanja. Gotovo je, da bo šele napredovala in se razvijala, in po petih letih bomo mogli govoriti še o veliko lepših uspehih.

Ves nadaljnji razvoj zadruge je do ene same točke že začrtan v sedanjih številih, ki so najlepša podlaga za veliko ugodnejšo bodočo petletje. Na eno stran pa je v rokah naših rojakov še veliko lepši razvoj tega zavoda. To so hranilne vloge. Deležnih vlog (ki dajejo hranilnim ulogam varnost) je danes vplačanih že okroglo 630.000 K, in to je glavica, ki sama skrbi za naravno rast zavoda, toliko bolj, ako pomislimo, da je podpisanih deležev do danes nad 1.200.000 K, in te krone morajo redno prihajati v izogib izgube v zadrugo blagajno. In s tem denarjem se dá že lepo napredovati!! Hranilne vloge pa so dobrovoljni prihodki vlagateljev, da zadruga more svoje delovanje še veliko lepše razširiti. Res da ima zadruga vlog že blizu 600.000 K, ali to je z ozirom na velikost zavoda še veliko premalo, v primeri mnogo manj nego jih ima katerikoli drugi zavod, dasi je varnost toliko, kakor pri redko katerem drugem denarnem zavodu. Treba namreč pomisliti, da najbrže daleč po svetu nimajo takega za-

voda, ki ima več lastnega denarja nego tujega ali vlog. In to je pri naši zadruzi, ki po pravilih niti ne sme imeti več vlog nego ima svojega denarja ali deležnih vlog. Danes n. pr. ima podpisanih deležev nad 1.200.000, vplačanih v gotovini okroglo 630.000 K, a vseh vlog je komaj 568.105 K, torej je vsaka krona vloge več kot pokrita z vplačanim lastnim denarjem in nad dvakrat pokrita s podpisanim. Poleg vsega tega pa je še neomejeno jamstvo. Kje je zavod, ki nudi podobno varnost?

To v premislek onim, ki imajo denar naložen za manjše obresti v tujih zavodih, in vendar bi ga lahko naložili na boljše obresti in veliko bolj varno v tem znamenito delujočem domačem zavodu v blagor in čast slovenskega naroda. Le potem, ako se slovenski denar, ki je danes še v tujih denarnih zavodih, preloži v slovenske, in pri nas tudi pod tako ugodnimi pogoji v „Trgovsko-obrtno zadrugo“, bomo mogli uspešneje delovati in napredovati na gospodarskem in s tem na narodnem polju. Zaključujemo z vsklikom: V takem delovanju — naša bodočnost!! —

Dopisi.

Essen, 24. nov. 1902. — Srce mora boleti vsakega rodoljuba, ko vidi vedni boj med svojim že tako maloštevilnim narodom. Namesto, da bi z združenimi močmi delovali za napredek, pehajo klerikalci posebno delavski in kmetski stan nazaj v srednjeveško temo. Cerkev in sola je delokrog pravega duhovnika in ne politika. Dan za dnem se veča nevarnost za narod, osobito od sosedov Nemcev in Lahov, a ne vidijo je, da se le klerikalcem njih želje spolnijo in žepi polnijo z zulji naroda, tudi če isti propade, kaj to de...

Navedem tukaj iz članka p. Ungnad-a v „Wartburg“, da vidijo čitatelji, kaj sodi Nemec:

„Razni vzroki silijo vse v resnici versko misleče Nemce, da se tesno združijo ter po-

božje. Nasprotno, mladi Volk kar plane iz cerkve ter steče preko pokopališča med drevjem sam ne vedé kam. Tudi Čtan steče za njim, ne vedé takisto, kam hoče iti.

»Obstaneta še le pri ograji, kjer je bilo zloženo debelo kamenje, pripravljeno za zidanje zvonika, kateri so hoteli pozidati v Krešnji. Volk, hoté se znesti nad čim, pograbi jeden debelih kamnov, in ko Čtan to vidi, pograbi tudi on kamen, in tako sta čez trenutek valila vsak svoj kamen čez pokopališče tje do cerkvenih vrat.

Ljudje so ju gledali začudeno, domišljujé si, da sta napravila kako obljubo, in da hočeta tako prispevati k stavbi zvonika. Molčanje pretrga Čtan iz Rogove.

»Nù, kaj pa sedaj?« vpraša.
»Nù, kaj?« odvrne Volk.
»Ali ga napadeva takoj?«
»Kako ga naj napadeva v cerkvi?«
»Ne v cerkvi, marveč po maši.«
»On je dospel z Zihom in opatom. Ali pa več, kaj je rekel Zih, da hoče naju oba pognati iz Zgorelic, ako se bova tepla. Ako bi tega ne bilo, že davno bi ti bil rebra polomil.«

»Ali pa jaz tebi!« odvrne Čtan, stivnivši svoje velike pesti.

In oči so se jima zaiskrile zlokobno, toda kmalu sta oba spoznala, da je jima sedaj bolj potrebna sloga nego kedaj poprej.

Večkrat sta se že ravsala med seboj, pa po bitki sta se vselej pomirila, kajti dasi ju je razdvajala težnja po Jagjenki, vendar drug brez drugega nista mogla

živeti. Sedaj pa sta imela oba jednega sovražnika ter sta čutila, da je ta sovražnik grozno nevaren.

Čez trenutek vpraša Čtan:

»Kaj naj počneva? Ali mu naj pošljeva poziv v Bogdanec?«

Volk, ki je bil modrejši, tudi ni vedel, kaj jima je početi. Na srečo mu pride na pomoč ropotulja, ki se je oglašila znovič v znamenje, da je že pričela služba božja. Volk reče:

»Kaj nama je početi? Pojdiva k maši, in potem bode, kar Bog dá.«

Čtan je bil s tem pametnim odgovorom zadovoljen ter reče:

»Nemara naju navdihne sam Kristus?«
»In naju blagoslovi,« dodá Volk.
»Po zaslužanju.«

Na to gresta v cerkev, in ko pomolita nekoliko, se zopet pomirita. Nista se dala zbegati niti od tega, da je sprejela po sveti maši Jagjenka blagoslovljeno vodo zopet iz Zbiškovih rok. Na pokopališču se priklonita pred vratmi Zihu in Jagjenki, kakor tudi opatu, dasi je on bil sovražnik starega Volka iz Brezove. Zbiška sta gledala zares oba kaj srpc, toda nihče od njiju ga ni pozval, dasi se jima je stiskalo srce od ljubosumja in jeze. Jagjenka se jima je zdela tako krasna kakor kaka kraljica. Še le tedaj, ko se je jelo številno spremstvo vračati, in ko sta zaslišala veselo pesem klerikov, si je otrl Čtan znoj s svojega z brkami zarastlega lica ter zarezgetal kakor konj.

Volk je zaškripal z zobmi ter rekel:

»V krčmo! V krčmo!«

Križarji.

Zgodovinski roman v štirih delih.

Poljski spisal H. Sienkiewicz. — Posl. Podravski.

(Dalje.)

»Ona te pred mašo in po maši gotovo počakata. Kaj delata, kadar gresta s teboj?«
»Dvorjanita mi, kakor le znata.«
»Danes ti ne bosta dvorjanila, razumeš?«
Ona pa mu odvrne pokorno:
»Prav. Zbišek!«

Daljši razgovor pretrga jima ropot lesene ropotulje, kajti v Krešnji še takrat niso imeli zvonov. Čez malo časa dospejo tjekaj. Izmed množice, ki je čakala maše pred cerkvijo, sta izstopila takoj mladi Volk in Čtan iz Rogove, toda Zbišek ju prestriže, skoči s konja, in predno sta vtegnila priteči, objame Jagjenko okrog pasu, jo dvigne s sedla, na kar jo prime za roko, ter izzivalno ju gledáje, jo odpelje v cerkev.

Ko stopijo v cerkev, ju čaka nova prevara. Oba sta skočila k škropilniku in pomočila vanj roke ter jih stegnili proti deklici. Toda to isto stori tudi Zbišek, ona se dotakne njegovih prstov, se prekriža ter gre z njim naprej. Sedaj si domislita ne le Volk, marveč tudi Čtan iz Rogove, ki je bil sicer kaj plitke pameti, da se je zgodilo vse to nalašč, radi česar se polasti obeh huda jeza. Vsekako pa sta še imela toliko zavesti, da v svoji jezi nista šla v cerkev, bojé se kazni

magazje stiskanim bratom v Avstriji. V prvi vrsti velja, da se varuje nemstvo v onih pokrajinah, kjer slovanskemu nasilstvu kakor tudi rimskemu okuženju... Narodni boj je torej svet in bogoljub, ker spojen je isti z verskim in to tembolj, ker se mora bojevati nemstvo v Avstriji ne samo proti slovancem, temveč tudi z nam sovražnim jezuitstvom rimske cerkve... Rim pozna samo suženjstvo, popolni pogin osebne prostosti v korist vladajoče cerkve...

Država, koja je vjel Rim v svoje mreže, mora propasti (Španija, Belgija, južna Amerika itd.) Vpliv rimske morale vzame s časom ljudstvu vsaki čut sramežljivosti in ko je isti zgubljen, ima ono tudi grob izkopen, ker nima več moči, da bi se samo branilo in ohranilo. V resnici, 300 letna jezuitska vzgoja pozna se povsod in vendar se odpirajo „francoskim mučencem“ samostani in gradovi, da zamorejo sedaj nadaljevati svoje uničevalno delo v Avstriji.

Za vsako stvar, tudi najmanj potrebno in narodu celo škodljivo se iztiska iz ubogega trpina denar in „nabiranja“ ni konec, med tem ko se za družbo sv. C. in M. bore malo zmenijo klerikali, čeravno je toli koristna in potrebna ter nje namen „svet“, kakor imenuje Nemec Ungnad.

Tajni svetovalec ekselencja Friderik Alfred Krupp je umrl 22. t. m. ob 3:10 uri popoldan nagle smrti. Zadel ga je kap na možgane ob 6. uri zjutraj in ob 9. uri ponovila.

Isti je bil svetovno znan radi tovarne za topove. Star je bil sele 48 let (r. 17. januarja 1854.) Imel je velikansko podjetje im delavce v livarni v Essen . . . 24.536
Gruzon v Bukau 2.773
Ladjedelnica „Germania“ v Kiel-u . . 3.987
Cehe za premog 6.159
Jame za železo, strelisce itd. 5.628

Skupaj vseh . . 43.083;
med temi 3959 uradnikov.

Ako se pristeva k temu številu še druge ude družin, je hranil 150.000 ljudi. Smrt je posledica dogodiljev na Laškem ter so o tem razni listi posebno socijalno demokratični pisali.

Zapustil je samo 2 hčeri Antoinette Berta r. 29. marca 1886. in Aleksandra Barbara r. 25. septembra 1887. Udova Margaritha bar. pl. Ende je dalje časa bolna ter se nahaja v Jeni v bolnišnici.

Bate, 23. nov. 1902. — Dne 16. novembra t. l. je bil tukaj c. k. okrajni nadzdravnik dr. Berger, ki je konstatiral, da vlada med otroki takozvani „oslovski kašelj“. Vled tega je odredil, da se mora koj zapreti šola. Ta bolezen se je razširila k nam z Grgarja, kjer je tudi že delj časa zatvorjena šola. Nadalje je gosp. nadzdravnik konstatiral v neki tukajšnji družini tako imenovano „egiptovsko“ bolezen na očeh, ki je nalezljiva. Da bi se zatrla, jim je predpisal potrebna zdravila ter jim pojasnil, kako in kaj jim je z ozirom na

to bolezen postopati, ako si hočejo rešiti najdragocenejši čut, namreč vid.

Bati se je, da bi se ta nevarna bolezen ne širila — česar nas Bog varuj! Prizadeti krogi bi morali odrediti tako, da bi se vse ude te družine poslalo v bolnišnico. Torej pozor!!

Pri tej priliki tudi omenim, da se je bila že tam poletu prikazala v tej občini neka nenavadna bolezen, napadeni so namreč tožili o hudih zelončnih bolečinah — in nekateri so po 4 in več dni neprenehoma bljuvali. To bolezen je nekdo osebno naznanil dr. Baderju in iskal pri njem za svojce zdravila. Ker se je dr. Baderju dozdevala bolezen nekaj nenavadnega, je prišel osebno v Bate, da se o vzroku bolezni prepriča. Seboj je tudi prinesel potrebna zdravila in razdelil jih med bolnike, ki so tudi v kratkem okrevali. Vzrok bolezni je bila tukaj voda. Dr. Bader je za ves ta trud in zdravila računal cele tri gold. Samo zdravila so stala veliko več, ki jih je gosp. doktor razdelil. Požrtvovalnemu in človekoljubnemu dr. Baderju torej kličemo: Srčna hvala!

Z Vipavakega. — (Vipavska železnica.) Minoli teden so otvorili še Kamenjsko in St. Petersko postajo na Vip. železnici in sicer prvo za omejeni in drugo za splošni vozni promet.

Vršila se je tudi kolavdacija, to je pregledala je odobrilna komisija dela Vip. železnice. S to komisijo se baje smatra železnico popolnoma dogotovljeno.

Kakor sploh vsi poznejši ogledi in komisije, da se celo otvoritev Vipavske železnice, pršla in odšla je tudi ta slav. komisija skoro popolnoma neopazno. Razni opravičenci, to je taki, ki niso se gledé razlašanja zemljišč popolnoma poravnani, ki so močno oškodovani s slabo napravljeno ali s podalšanji poljskih potij, z navrnitvijo vod, ter z raznimi služnostmi med delom itd. itd., čakajo še vedno na konečno rešitev ob zadnji obljubi, jim komisiji. Upati je, da se tudi to zgodi. — Gospodje so sicer gledali, molčali in pisali — s svinčnikom seveda. — Videli so lahko marsikaj, saj baš v tem času je vipavska burja pokazala precejšnje nepravilnosti glede konstrukcije poslopij. Tudi reka Vipava in drugi potoki so ob zadnjem deževju nevarno pretili železničnemu tiru. — Se bode pač britko masčevala trmoglavost izvestnih inženirjev, kojim je mero-dajna le njih teorija. — Čegava bode škoda?

Železnica vozi komaj dva meseca, a vkljub sedanji za promet mrtvi sezoni in jako visoki voznini, nepravilnega urnika in drugih neprijetnostij je vendar razmerno precej živahen promet. Le-ta se gotovo potroji, ako se vsaj voznina za tvorni promet zdatno zniža. V tem pogledu je ajdovska občina ponovno vložila prošnjo na železniško ministerstvo potom trgovinske in obrtne zbornice, ki naj bi prišla v pretres že v jesenski sesiji upravnega sveta drž. železnice, ki se ba'e ima vršiti 5. decembra t. l.

Koncem t. l. zaključí menda slavni upravni svet Vip. železnice po štiriletnem trudopolnem delu svoje prvo upravno leto. Radovedni smo na račune, posebno se jih vesele delničarji. Po tozaedevnih pravilih bi moral sedanji upravni svet delovati se dve leti, pa upa se, da jih slav. vlada poprej reši s podržavljenjem Vip. železnice.

Iz Kamenjske občine. — Rihemberski Pavlica je spet našel hvaležno delo: V Kamnjah so volitve, Koscu in županu gre malo trda. Pomagati mora okolica. Največ volilcev je v Brjah, kar je tujih občin. Zato je pa Pavlica po noči in na tihem sklical somisljenike k „Parklju“, kamor je prišel tudi župnik Kosce in drugi agitirali. Vino je kar teklo z miz, četudi je Kosce protialkoholist. Odslej torej ne bo hodil Kosce samo na Čaven, ampak tudi v Brje. Človek bi mislil, da se svet prej narobe obrne, kakor pa da volijo Brejci s Koscem in „Pikulicem“, ali prodana živina pač nima smisla za domače koristi, za se in svoje otroke, in tako se zgodi, da pojde tudi iz Brjij nekaj žalostnih izvrzkov za Kosca in sedanjega župana, proti kateremu so celo v lastni občini skoraj vsi.

Kosce si želi novega farovža, poprave pri cerkvi in drugih del, za kar če biti mnogo denara. Sami Kamenjci so proti temu, zato so pa najeli Pavlico, da jim pomaga gnati nekaj živine iz Brjij v klavnico.

Sedanji župan je zakrivil, da ni prave postaje na železnici Kamnje. Brigal se je zato toliko, kolikor Pavlica, da nismo nič dobili in se nam vsa okolica čudi in smeje. Tudi dovozne poti po polju imajo posestniki take, da je strah in groza. Dasi plačujejo Brejci davke in doklade, županstvo v Kamnjah za nje nič ne stori.

Da se pa zahvalijo za vse te dobrote Koscu in županu, oddajo nekoli za nju glas, nekateri, ki imajo mesto glave — tikov in ki prodajo Boga in dušo za zretje, katero se plača iz kake sicer nikoli polne farske bisage!

Brje, 24./11. 1902. V Brjah obhajamo sv. Martina, in letos smo povabili za oni dan, 16. t. m., tudi vrle tamburaše iz Dornberga. Bralno društvo je naznanilo na c. kr. glavarstvo za isti dan malo zabavo s tamburanjem. Prišli so prijazni Dornberžani, ki so zvečer lepo zbranim udom in gostom tamburali. Mislilo se ni na ples, zato tudi se ni najelo kakega večjega prostora, ampak le malo sobo pri gostilni g. A. Pečenka. Zabava je bila lepa in vsi smo radi poslušali glasove ubranih tamburic. Tuintam se je menda kak ud tudi zavrtel v predsobi. Sploh je bilo lepo in mirno, kakor se sploh zna naša mladina lepo in dostojno vesti in se veseliti. Toda naš pobožni pijanček, župan rihemberski, se je hotel nad društvom, ki ni v njegovih rokah, masčevati in naši domači rablji so mu pomagali. Podšuntali so žandarmerijo: da je javen ples, pa hajd nad društvo in udeležnike! Najhuji med rabeljni je bil Pe-

čenkovski Dizmaus, kateremu se je se sedaj po krvi in mesarjenju roke kade od vednega pretepavanja in pobojev, in kateri kedarkoli je v kako družbo zašel, se je godilo, kakor kedar pride skobec med kokosi.

Druga velika moč je bil pobožni „žepan“ Gobo, katerega so svojčas z grešno Evo v grahu našli; pa tudi v mlinu na kaši je iz pobožnosti tekal za neko gospodinjjo, doma je pa tretji zobatki sezidal „pil“. Žena njegova seveda mu je molila za gliste dan in noč, dokler je ni Bog vzel. Imeniten „žepan“ je tudi „Tuserej“, kateremu hodijo žandarmi noge merit, ako kje kaj zmanjka. Da bi stvar dobro skončala in bi se zabava ustavila, je pomagal se poleg drugih tudi „figamož“ in „karonja“, kateri vsled 4. bož. zapovedi razdira staršem posteljo in jih tepe. —

Vidite, kedo brani pri nas vero in kaj vem še kaj! — Zabava se je sicer nadaljevala, a zložili so ti gori nasteti pritožbo na glavarstvo in menda sodišče, da zgube pri ljudstvu tako vsako potrpljenje ter le zdražbo in prepir netijo in stroške delajo. —

Povemo vam, vsej Pavličevi golazni, da sedaj nismo priredili plesa, ker nismo hoteli in marali; ali kedar se bo nam ljubilo, priredimo tudi ples in se kaj drugega, za kar seveda vas ne bomo prašali!

Kobarid. — („Sveti“ misijon.) — Prosim Vas, gospod urednik, oprostite, da spregovorim par vrstic o sv. misijonu, pa ne iz sovraštva, ampak z dobrim namenom. Slišali ste, da pretekli teden je bil sv. misijon v Kobaridu, in se ve da se moli in hodi poslušat pridige, in se opravi spoved in se prime sv. zakramente. To je trajalo celi teden. V četrtek so se udeležili po večini tudi tržani, ali tu je bila huda. Ravno tisti dan sem se udeležil tudi jaz. Grem k spovednici misijonarja ter odmolim, kakor gre kristjanu, in tožim svoje grehe. En čas se meniva, potem pa vpraša, ali čitam pa slabe časnike. Jaz odgovorim, da čitam vse slovenske časnike, kar jih dobim v Kobaridu; na to reče, da to je greh brati slabe liste. Jaz vprašam, kateri pa so tisti slabi listi, pa odgovori: recimo tukaj pri Vas „Soča“ in „Primorec“. Zakaj pa se imenujejo slabi listi? Ker preveč napadajo duhovnike, mi pa moramo držati za nje in je tudi naša dolžnost, ker mi ne smemo biti proti duhovnikom, in če mi ne prisežete in obljubite, da ne boste več čitali teh dveh listov, Vam ne dam odveze. Pa zakaj ne daste odveze? Ker ne smem, ker imam nalogo pod smrtnim gréhom, če Vam dam odvezo, jaz ne smem jutri zjutraj več brati sveto mašo. Na to sem rekel: pa dobro, tudi jaz, ker nočem priseči, nočem jutri zjutraj pri sv. obhajilu narediti božji rop. Pa sva bila prijatelja! Potem pa reče: Čakajte, pridite jutri dopoldne ob 11. uri poslušat pridigo, boste videli, kaj se bo učilo o slabih listih, in morebiti se premislite ter

(Dalje v prilogi.)

Na to sta se spomnila, kaj jima je prineslo olajšavo, ter sta pograbila zopet ona kamna in ju odvalila nazaj na poprejšnje mesto.

Zbišek je jezdil poleg Jagjenke ter poslušal pesem opatovih klerikov, toda ko so že prokoračili poti za več streljajev, je pridržal nakrat konja in dejal:

»Oh, imel sem dati za jedno sveto mašo za stričevo zdravje. Radi tega se vrnem.«

»Ne vračaj se!« zakliče Jagjenka. »Pošljemo to sem iz Zgorelic.«

»Vrnem se, toda ne čakajte me! Z Bogom!«

»Z Bogom!« reče opat. »Pojdi!«

In lice se mu razveseli. Ko pa jim izgine Zbišek izpred očí, podreza nekoliko Zihha ter reče:

»Ali razumete?«

»Kaj naj razumem?«

»On se hoče v Krešnji boriti z Volkom in Čtanom, kakor je amen v očenašu. To sem tudi jaz hotel, in ga napotil na to.«

»To sta krepka človeka, ki ga še obsujeta z ranami; kaj bo pa potem?«

»Kaj bo potem? Ako se bo boril za Jagjenko, kako naj potem misli dalje na ono Jurandovo? Odslej bo Jagjenka njegova gospa, ne pa ona, in to jaz hočem, kajti on je moj sorodnik, ki mi je všeč.«

»Nū, pa njegova obljuba?«

»Kar na mestu mu dam odvezo. Ali niste čuli, da sem mu to že obljubil?«

»Vaša glava zna spraviti vse v red,« odvrne Zihh. Opat razveseli ta pohvala, zato se obrne k Jagjenki in jo vpraša:

»Čemu si tako otožna?«

Sklonila se je na sedlu, prišla opatovo roko in jo poljubila.

»Gospod boter, ali bi ne mogli poslati nekoliko svojih ljudij v Krešnjo?«

»Čemu? Vpijanili bi se v krčmi, in to bi bilo vse.«

»Ali vsekako bi mogli preprečiti vsak slučajni prepir.«

Opat jej bistro pogleda v oči, na to reče nakrat resnobno:

»Ali ako ga ondi ubijejo? ...«

»Potem pa naj ubijejo tudi mene!« zakliče Jagjenka.

In bridka žalost, ki se je bila med razgovorom z Zbiškom nabrala v njenih prsih, se razlije sedaj nakrat v potoku solz. Opat, to vidé, jo objame tako, da pokrije skoro vso s svojimi velikimi rokavi, ter reče:

»Ne boj se, hčerka, ne boj se ničesar. Do prepira utegne res priti, toda saj sta tudi ona dva plemiča, torej ga ne napadeta oba ob enem, marveč ga po vi-težkem običaju pozoveta na dvoboj, na ta način pa si bo že znal pomagati z njima. Kar pa se tiče Jurandove hčerke, o kateri si slišala, vedi, da še v nobeni hosti ne raste drevo za njeno postelj.«

»Ker mu je ona ljubši, pa niti jaz ne maram zanj!« odvrne skozi zobe Jagjenka.

»Čemu se torej jok.š?«

»Ker se bojim zanj.«

»Glejte žensko pamet!« reče opat smeje se.

Na to se skloni k Jagjenkinemu ušesu ter jej pošepeta:

»Zapomni si, deklica, ako te tudi vzame, da se bo moral še večkrat boriti, ker zato je plemič.«

In sklonivši se še bolj, dodá:

»On te vzame, in sicer kmalu, kakor je Bog v nebesih.«

»On da bi me vzel?!« odvrne Jagjenka, toda v

tem hipu se nasmeji skozi solze, pogleda opata, kakor bi ga hotela vprašati, odkod on to vé.

Med tem se je Zbišek vrnil v Krešnjo in se napotil takoj k duhovniku, ker je hotel v resnici dati za jedno mašo za Matijevo zdravje. Ko je to opravil, je odšel naravnost v krčmo, v kateri se je nadejal, da dobi mladega Volka iz Brezove in Čtana iz Rogove.

Dobil je ondi oba poleg množice plemstva in kmetov. V prvem hipu ni mogel nikogar spoznati, kajti okna so bila prevlečena z volovskimi mehirci, skozi katere je prodirala svetloba le slabo. Še le potem, ko je vrgel domač službenik na ognjišče perišče borovih tresek, je zagledal v kótu za vrčema piva raz-orano lice Čtana iz Bogove in srdito lice Volka iz Brezove.

Šel je polagoma k njima, potiskaje na stran ljudi, in ko je prišel k njima, je vdaril s pestjo ob mizo, da je kar zagrmelo po sobi.

Ona sta takoj vstala, jela urno popravlјati na sebi svoje pasove ter segati po meših. Zbišek vrže na mizo rokavico, in govore skozi nos, kakor so imeli vitezi pri pozivu navado govoriti, spregovorí te ne-navadne in od nikogar ne pričakovane besede:

»Ako bi kateri izmed vaju dveh, ali od drugih vitežkih ljudij, ki so v tej sobi, nasprotoval temu, da najlepša in najbolj čednostna deva na svetu je gospodična Jurandova iz Spihova, pa ga pozivljem na dvoboj, bodisi že peš ali na konju, od prvega padca in do poslednjega zdihljaja.«

Volk in Čtan sta se zelo začudila, ko sta to čula, kakor bi se bil začudil tudi opat, ko bi bil slišal to besede. Kdo je ta gospodična? Saj jima je le za Jagjenko, ne pa za njo! Ako pa temu mladeniču ni mar za Jagjenko, kaj torej on hoče od nju? Čemu jima je delal ovire pred cerkvijo? Čemu je prišel

pridete jutri zvečer nazaj k spovedi. Poprej ko sem odstopil od spovednice, mi je rekel: Nič ne zamerite! in sem šel domov; tako je naredilo še več drugih. Drugi dan sem šel k pridigi in večinoma vsi tržani, ker je bilo naznanjeno, da bo pridiga o slabih listih. Na priznici je prebral misijonar, kar je bilo v „Sotci“ pisano o misijonu, ter dodal, da nista bila ona dva v Drežnici. Mislili smo da bog ve kaj da pride, pa ni bilo nič, ali v spovednici je bila druga. Rekel je, da pozna dobro državne paragrafe, da me ne boste ujeli v zanjko, ker je prišel čez hribe in doline na Savo in Dravo, Sotca pa ni še videl. Po pridigi je bilo dosti govora po trgu. Pa pustimo to. Zvečer grem nazaj k spovedi pa k drugemu gospodu. Tam pa je bilo vse drugače. Jmo dobili vsi odvezo, čeprav citamo „Sotca“ in „Primorca“. Sedaj pa ni bilo več pod smrtnim grehom, da ne smejo dajati odveze. Potem se sme misliti, da so hoteli s tem misijonom pregnati „Sotca“ in „Primorca“ iz Kobarida.

Domace in razne novice.

Osebna vest. — Poljedelski minister je imenoval višjega rudniškega oskrbnika v Idriji g. Josipa Korsiča rudniškim svetnikom. G. Korsič je naš rojak iz Solkana.

Poroki. — Danes se je poročil g. Anton Štrekelj, potovalni učitelj pri namestništvu v Trstu, z g. eno Francisko Vaščekovo. Vse najbolje. (G. Štrekelj pride, kakor čujemo, z novim letom v Gorico k tukajšnjemu glavarstvu v jednaki lastnosti.)

Poročil se je naš rojak g. Josip Gabrijelečič, železniški uradnik v Zagorju ob Savi, z g. eno Zofijo Praprotnikovo iz Gorice. Mnogo sreče!

Promocija. — Včeraj je bil promoviran na dunajskem vseučilišču doktorjem filozofije g. Ivan Prijatelj. Čestitamo.

Druga promocija. — Včeraj je bil promoviran doktorjem prava g. Vekoslav Kukec. — Čestitamo.

Pevsko in glasbeno društvo v Gorici priredi v nedeljo dne 7. decembra 1902 koncert s sodelovanjem vojaškega orkestra c. kr. pešpolka 47. v veliki dvorani „Hotel Central“. — Vspored: 1. Ouvertura, svira vojaški orkester; 2. Anton Foerster: „Ljubica“, mešan zbor; 3. Pavel Križkovski: „Utopljenka“, moski zbor; 4. Josip Mihl: „Ljubezni kal“, „Ljubezni cvet“, sopransolo poje gospica Kl. Hrovatinova, spremlja na piano g. Josip Mihl; 5. Karol Weiss: „Novi Čehov sen“, ciklus čeških narodnih pesmi, svira vojaški orkester; 6. P. Hugolin Sattner: „Naša pesen“, mešan zbor; 7. F. S. Vilhar: „Klevetnikom Hrvatske“, moski zbor; 8. Ant. Foerster: „Venec Vodnikovih pesmi“, moski, ženski zbor in soli s spremljevanjem vojaškega orkestra. Društveni pevovodja: Josip Mihl. Začetek točno ob 8. zvečer. Vstopnina 60 vinarjev, sedeži I. in II. vrste 2 kroni, sedeži III. do VI. vrste 1 K 40 vin. sedeži VII. do

XIII. vrste 80 vin. Vstopnice in sedeži dobivajo se v društvenih prostorih Via Seminario 5 I. nadst., pred koncertom ob 7½ pri blagajnici.

Ajdovska podružnica učiteljskega društva za goriški okraj vabi na zaupni shod, ki bo dne 4. decembra ob 11. uri predpoldne v Ajdovščini. Dnevni red: 1. Predsednikov nagovor. 2. O petletninah; poročila g. predsednik. 3. O priložnostih na deželni zbor glede zboljšanja učiteljskega stanja; poročila g. tov. Bajt Fran. 4. O načrtu postave glede zboljšanja učiteljskega gmojnega stanja; poročila g. tov. Možina Ant.

K shodu so vabljeni poleg učiteljskega tudi slov. deželni poslanci, da pojasnijo stališče deželnega zbora o zgorenjih točkah. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor. Opazka: Vlak odhaja iz Gorice ob 8.55 zjutraj. Vabilo velja za vstopnico. Oglase k skupnemu obedu sprejema g. Bajt, nadučitelj v Ajdovščini.

Trg sv. Andreja. — V ponedeljek prične znameniti trg sv. Andreja. Dezelani, ki boste prihajali v Gorico nakupovat raznih potrebščin, spominjajte se naših slovenskih trgovcev in obrtnikov!

Klerikalna brezvestnost. — „Gorica“ zopet laže, da „Sotca“ ruje proti vžgalicam družbe sv. C. in M. ter daje potulho raznim trgovcem itd. — Kdor je čital „Sotca“, ve dobro, da je pisala samo resnico. Toda „Gorica“ je po klerikalni maniri le za obrekovanje. — Ako „Sotca“ daje potulho trgovcem, no, naj pa „Gorica“ stopi na plano in reče: „Vsi vi slov. trgovci in trafikantje v Gorici, Trstu in drugih krajih z mešanim prebivalstvom ne smete prodajati drugačnih vžgalic nego le narodne! — Odgovor na to bo: smeh na ustih vsakega pametnega človeka! — Dejstvo je torej, da prodajajo najrazličnejše izdelke! Zakaj „Gorica“ ne protestuje proti temu? — In ako „Sotca“ priporoča namesto teh tujih izdelkov naše domače, ki so delo skoro vseskozi slovenskih rok, ali ne stori prav?!

„Gorica“ poleg prve laži dostavlja pa še vzrok, zakaj „Sotca“ priporoča Lebhervove vžgalice, namreč zato, ker L. plačuje „Sotci“ oglase. — To je pravcata klerikalna infamija, na katero doslej še nismo reagovali, ker menimo, da se mora tako podlo sumničenje gabiiti vsakomur, ki ni tako nizko padel, kakor brezvestne duše v uredništvu farovške smetišnice. — L. ni nikdar reflektoval na „Sotčino“ priporočilo, nikdar za to prosil, kar smo storili, se je zgodilo iz naše proste volje. — Nam je do tega, da bi dobilo delo doma kolikor le mogoče naših okoličanov, ki bi ostali doma in ne iskali kruha ter se tako zgubljali po svetu. Zato bi radi videli, da bi celo narodne vžgalice sv. C. in M. izdelovala L. tovarna. — In s tem basta. Ako farovski list ne more živeti brez laži in obrekovanja, slobodna mu pot!

Iz mestnega sveta goriškega. — V torek zvečer je imel mestni svet goriški sejo,

v kateri so med drugim dovolili 400 K letne podpore za enega laskega dijaka, ki bi študiral na vseučilišču v Inomostu, kjer hočejo odslej, kakor znano, študirati laski dijaki. — Koncem seje je dr. Venier (glasnik laskih „teženj“ ob vseh takih prilikah) slavil znane mestnega tajnika Carla Favettija, ker bo dne 1. decembra letos 10 let, odkar je umrl. V vznesenih besedah je slavil Favettija, ki je bil „dusa ne le mestnega zastopa, marveč tudi narodnega in intelektualnega življenja našega mesta“ — to se pravi: bil je ultralah, „neodrešenec“. Zaključil je, da naj se napravi v njegov spomin v mestni dvorani napis v marmoru v znamenje, da „spomin na njegovo krepost še ni izginil iz njihovih src.“ Svoj čas so bili prekrstili ulico Vetturini v ulico Favetti, ali vlada je prepovedala to imenovanje.

Da je storila kaj takega pri nas, to pač priča dovolj, kd o je bil Favetti z avstrijskega stališča. Sedaj so hoteli nabirati za kip po mestu, ali vlada je tako javno nabilanje prepovedala. — Zdi se nam vredno omeniti še to, da je bil sprejet predlog dr. Venierja, kakor poročajo laski listi, soglasno; navzoč je bil tudi prost Faidutti.

Nekoliko o naši kmetijski družbi. — Pišejo nam: Odkar je izgubila goriška kmetijska družba ranjkega grofa Coroninija, gré vedno rakovo pot. Temu pa se ne smemo čuditi, če pomislimo, da se bavijo gospodje, ki sedijo v nji, vedno bolj s politiko nego z gospodarskimi vprašanji. Dasi je v naši deželi trikrat toliko slovenskih kmetovalcev nego italijenskih, vendar nam ne privoščijo niti enega človeka v načelstvo. Predsednik in podpredsednik sta Italijana a tako tudi tajnik. Poslednji ne zna čisto nič slovenski, kako naj torej občuje z našim kmetom! Kakih zvijač se ti ljudje poslužujejo, povém naj, kaj nameravajo prihodnje dni. Oni uvidevajo, da se slovenski kmetovalci nočejo več brigati za to politikujočo družbo, kar je vlada, ki daje družbi približno letnih 30.000 kron na razpolago, najbrže sprevidela. Zato pa so povabili mnogo gorskih kmetovalcev — v gorah občutijo menda najbolj svojo slabost — k seji, kjer bi jim vrgli nekoliko peska v oči ter bi brili iz njih norce. Govorili jim bodo menda, koliko bo društvo napravilo za gorske kmetovalce, a ko ti odlazijo, rekli bodo med seboj kakor po zadnjem obnem zboru: ali smo jih! Slisali smo celo, da jim društvo povrne potne troške. Mi svetujemo našim kmetovalcem, naj ne hodijo na limanice in naj se ne razpostavljajo zasmehu. Gospode v kmetijski družbi pa opominjamo, naj opustijo prej svojo politično gonjo proti slovenskemu kmetu, kajti šele potem smo voljni hoditi z njimi za gospodarski napredek. Dokler bode pa predsednik društva „Union“ ob enem predsednik c. kr. kmetijske družbe, jim mi zvižgamo. Naši vladi pa priporočamo, naj ne daje temu društvu za slovenski del dežele namenjenih podpor, ker jih zameta to za

mestne plače jezičnemu „profesorju“, ampak razdeli naj jih rajši sama po svojih organih. Ud kmetijske družbe.

„Ministri o naših zadrugah.“ — „Primorski List“ je priobčil pod takim zaглаvjem članek, v katerem slepari svet, kakor da je poljedelski minister pohvalil v zbornici tisto klerikalno zadrugništvo, katero poka na vseh koncih krajih in o katerem govorimo večkrat. Resnica pa je ta, da je poljedelski minister odgovoril le na nemška podtikanja proti slovenski zadrugi v Sincivesi na Koroskem, katero hočejo Nemci zatreti iz narodnih ozirov. Minister je imel pri tem kaj lahko stališče, kajti Nemci so navedli le malenkostne reči. Povedal je, da ta zadruga posluje pravilno ter da so pritožbe proti njej ničeve. — Sedaj pa prihajajo klerikalci ter generalizirajo vso reč tako, kakor da je poljedelski minister pohvalil vse klerikalno zadrugništvo z vsem svindlom, kateri klerikalci uganjajo s svojo gospodarsko organizacijo. Precej predrznosti je treba za to, ali pri klerikalcih je doma, in sedaj sleparijo svet, da je minister pohvalil vso njihovo organizacijo, katero liberalci razkrinkavajo kot sleparako ter javnemu blagru nevarno. O zadrugi v Sincivesi nismo nikdar nič pisali, kar smo pa pisali o drugih klerikalnih podjetjih, je pa vse resnično do pike. „Prim. List“ bi bil storil bolj prav, da je povedal, da so zaprli te dni revizorja „Gospodarske zveze“, katero vlada podpira, radi tega, ker je falsificiral račune v Marenbergu, kjer je počil konsum, kakor smo obsirneje popisali. Res je, da sedanjo poljedelsko ministerstvo podpira z vso močjo klerikalno zadrugništvo, tudi še potem, ko se tuintam pokažejo nepravilnosti in sleparije, ali tudi tega bo enkrat konec; klerikalno poljedelsko ministerstvo ne bo trbilo sodnemu dnevu, marveč p'ide čas, ko izgine s površja in z njim pride vsa „katoliška“ organizacija, kar bo le v prilog kmetu, trgovini in obrti. Potem pa ne bodo skrivali več svojega sleparskega zadrugništva za ministre!

Dovozne ceste do kolodvora nove železnice. — Stavbeni urad na tukajšnjem magistratu je predložil tehničnemu odseku načrt za dovozno cesto na novi kolodvor toliko proti črti kolikor proti Solkanu. Tehnični urad je odobril načrt, kateri se predloži trasyskemu uradu za zgradbo bohinjske železnice v Gorici.

Mrzlek. — Te dni sta bila pri Mrzleku zopet inženir Brezadola in montanistični nadzornik Čebul. Slednji je hotel, da se zvrta v svrhu dobave vode 500 m, ali so ustavili delo pri 84 m. Brezadola, pa hoče, da se napravi kje v sredi predora umetni vodnjak. O tem se izračeta oba veččaka še posebej. Brezadola sestavi brošuro, v kateri razloži svoje študije o tem, kako naj se preskrbi Gorica s pitno vodo. Treba bi bilo v to svrhu milijon kronic, in s tem bi se baje že prihodnje leto izvršil prvi del Brezadolovega načrta.

semkaj in sedaj tukaj išče prepira z njima? Ob teh vprašanih sta postala tako zbegana, da sta odprla široko usta in Čtan je tako napel oči, kakor bi pred seboj ne videl človeka, marveč kako strašilo.

Pametnejši Volk, ki je že poznal nekoliko vitežke običaje ter je vedel, da vitezi obljubujejo pogostoma drugim ženskam svojo službo, zopet z drugimi pa se ženijo, je pomislil, da je morda tudi v tem slučaju tako, in ker se mu ponuja ugodna priložnost, da se more potegniti za Jagjenko, si je mislil, da se je mora poslužiti.

Približa se torej z zlokobnim licem Zbišku in ga vpraša:

»Kako pasji brat, ali mar Jagjenka Zihova ni najlepša?«

Na to stopi naprej tudi Čtan, in ljudje se jamejo zbirati okrog njih, kajti vsem je bilo jasno, da to ne skonča zlepa.

XVI.

Jagjenka, vrnivši se domu, je poslala takoj služabnika v Krešnjo, da naj poizve, če morda ni prišlo v krčmi do kake bitke, ali če morda ni pozval kdo koga na dvoboj. Služabnik pa, ki je prijel denar za pot, je jel z drugimi tovariši piti ter niti ni mislil na vrnitev. Drugi služabnik, poslan v Bogdanec, ki bi imel sporočiti Matijcu opatov prihod, se je vrnil takoj ter povedal, da je videl Zbiška, kako je ondi kockal s starim plemičem.

To je Jagjenko nekoliko pomirilo, ker je dobro vedela, da je Zbišek v bojevanju veščak, torej se ni bala, da bi ga kdo izzval, ali da bi ga doletela kaka nezgoda v krčmi. Ona je takisto zaželela iti z opatom v Bogdanec, toda opat tega ni hotel, ker je name-

raval spregovoriti z Matijcem o zadevah, tikačočih se zastavne pogodbe ter še o neki dokaj važnejši zadevi, o kateri ni hotel, da bi bila Jagjenka za pričo.

Končno je odšel na noč. Ko je izvedel, da se je Zbišek srečno vrnil, je bil kaj dobre volje ter je naročil svojim spremljevalcem, naj popevajo in ukajo, da je kar odmevalo po gozdu. V Bogdancu so kmetje gledali iz hiš, ali ne gori, ali če ni pridrvil od kod sovražnik. Toda božjepotnik, ki je korakal naprej z žezlom, jih je poniril, češ, da prihaja ugleden in visok cerkveni dostojanstvenik, in kmetje so se mu vklanjali in nekateri se celo prekrizovali. Ko je videl opat, kako ga vsi spoštujejo, je bil tega zelo vesel; radoval se je božjega sveta ter začutil v svojem srcu veliko naklonjenost do svojih ljudi.

Ko sta zaslišala Matija in Zbišek krik in petje, sta odšla do vrat opatu nasproti. Nekateri izmed klerikov so že bili z opatom v Bogdancu, toda oni, ki so se še le pred kratkim pridružili njegovemu spremstvu ter še Bogdanca nikdar niso videli, so se čutili zelo prevarane, ko so zagledali borno poslopje, katerega ni bilo mōči primerjati z obširno grajščino v Zgorelicah.

Vsekako pa je pomirjal njih nadeje nekoliko dim, ki se je valil skozi predor v skodlati strehi, a še bolj so se razveselili, ko so, prišedši v sobo, ovohali vonjavo žafrana in različnih dišav ter ob enem zagledali dve mizi, polni cinastih skled, seveda še praznih, toda tako velikih, da so se morale vsake oči razveseliti pri pogledu na nje.

Na manjši mizici se je lesketala za opata pripravljena skleda, ki je bila vsa srebrna, ter lep okusno izrezljan vrč. To oboje je bil plen iz zapuščine po onih frigijskih vitezihi.

Matija in Zbišek sta ga takoj povabila k mizi, toda opat, ki se je bil pred odhodom iz Zgorelic dobro najedel, je odklonil poziv, kajti njega je zanimalo nekaj drugega. Pozorno in nekako nemirno se je oziral po Zbišku, kakor bi hotel opaziti na njem kak sled po bitki; videl pa njegov miren obraz, je postal nestrpljiv ter nikakor ni mogel brzdati dalje svoje radovednosti.

»Pojdimo v čumnato,« je dejal, »da se pomenimo o zastavi. Toda ne nasprotujta mi. S tem me samo ujezita.«

Na to se obrne k svojim spremljevalcem in zagromi:

»Vi pa tukaj tiho sedite in ne poslušajte za vratmi!«

Po teh besedah odpre vrata čumnate, skozi katere je komaj mogel iti, za njim pa sta stopila tjekaj tudi Zbišek in Matija. Ko se vsedejo na škrinje, se obrne opat znova k mlademu vitezu:

»Ali si se vrnil v Krešnjo?«

»Da.«

»Nū, kaj?«

»Dal sem za jedno mašo za stričevo zdravje — in basta!«

Opat se nestrpljivo zgane na škrinji.

»Ha,« si pomisli, »ni se boril niti s Čtanom, niti z Volkom, morda ju ondi ni bilo, ali morda ju niti ni iskal. Zmotil sem se.«

In razsrdil se je, da se je zmotil in da se ni izpolnila njegova nadeja, da mu je takoj zagorel obraz ter je jel močno sopihati.

»Govorimo o zastavi!« spregovori čez nekaj časa.

»Ali imata denar? Ako ga nimata, pa je vajino posestvo moje.«

Dolga je že ta pot po dobavi dobre pitne vode v Gorici, jako dolga, ali kakor vse kaže, se se podaljša.

Is farovža mlekarnico. — Na Kamnem pri Kobariču so bili dobili pred deželnozborskimi volitvami gospoda nuncia. Na ordinarijatu v Gorici so končno uslišali prošnjo Kamencev ter jim poslali „gospoda“ — ker so se blizale volitve. Ali ko so bile skončane, je skončala kmalu tudi služba božja na Kamnem. Nunci so dosegli, kar so hoteli, in kmalu je bil duhovnik na Kamnem odveč. Odpoklicali so ga, „političnega“ duhovnika, in kakor nam sedaj poročajo od tam, se ne nadejajo več drugega dušnega pastirja. Zategadel pa predelajo farovž v mlekarnico, katero silno potrebujejo. Tako je tudi prav, bodo imeli vsaj kaj koristi od tega, kajti s političnim duhovnikom so jih le sleparili. Odsej pa Kamenci tudi ne verujejo več, da je vera v nevarnosti, ker je pač jasno vsem, da so jim bili poslani nuncia le radi volitev in ne radi vere in službe božje! Kdor klerikalcem se kaj verjame, ta je norcu podoban.

Občinske volitve v Kamnujahu. — Na skončale tako, kakor nista pričakovala kamenjski župnik Kosec in rihembski očka Pavlica (glej današnji dopis iz kamenjske občine!) marveč so prodrl v vseh treh razredih naprednjaki. S tem je konec Kosčevega „gospodarstva“ v kamenjski občini, in odsej bo imel govoriti le še na Čavnu! Slava!

Kako je dobro naše sadje. — Iz Rusije, Nemčije in še od drugih iz daljnih in bližnjih krajev prihajajo vesti, ki se strinjajo v tem, da je bilo letos izvoženo sadje posebno dobro ter je dospelo v določene daljine kraje povsem v dobrem stanju. To je pač najboljši dokaz, kako izvrstno sadje rodi naša dežela. Želeli bi le še to, da bi dobicek od tega sadja šel v žep slovenskih kmetovalcev in trgovcev, dotim sedaj poberejo skoro vse drugorodci in tujci!

Mlekarskim zadrugam kobariškega okraja se s tem le naznanja, da se bode vršil II. shod za ustanovitev Centralne zadruge dne 8. decembra ob 2. pop. v ljudski soli v Kobariču. M. Ivancič.

Za slovensko poroto v Trstu je vložila prošnjo na pravosodno ministerstvo tudi občina sezanska.

Klerikalci in pohujšanje. — „Slovenec“ od četrtka je objavil dopis z Vipavskega, ki na koncu zakliče naudečitelju g. Punčuhu, da njegova naloga je vzgoja mladine, zato naj ne izziva „njihove“ potrpežljivosti.

Gospod Punčuh gotovo v polni meri izvršuje v šoli svojo dolžnost. Zunaj šole pa je prost državljani, a naj stori karkoli, gotovo s tem ne daje mladeži povoda k spodtikanju. Torej vseskozi prav!

„Slovenec“ naj bi raje zaklical 95% duhovnikov: Ne pohujšajte ljudstva, za katero ste v službi, ne delajte zdražb, ne

sejajte jeze in sovraštva, bodite res duhovniki in vredni namestniki Kristovi! — Hic Rhodus!

„Slovenec“ o liberalnih katolikih. — S perfidnostjo, ki nima para, se norčuje „Slovenec“ z liberalci, ki celo življenje „preganjajo“ klerikalce, naposled pa umrejejo kot pravi katoliki, prejemi sv. sakramente itd.

Tolike cinične farovške nesramnosti že dolgo nismo čitali! Niti taki momenti klerikalcem niso dovolj visoki, da bi se ne norčevali. — Ali ni prav tako dejstvo dokaz, da boj proti klerikalizmu ni boj proti krščanstvu? Ako se kdo tudi celo življenje bori proti farovski oholosti in gospodoželjnosti, je radi tega v obeh bojih vrednejši nego vsi tisti svetohlinci, ki vsak dan stopajo k oltarju s — črno, podlo, umazano dušo! In taka je večina onih politikujotih razsajatev v črni suknji!

Dva nova lista. — Iz Ljubljane se nam obeta bogato ilustrovan, umetniški dovršen list „Slovan“, — in saljiv list „Jež“, ki bo po obliki in vsebini najboljši list te vrste, kar smo jih doslej imeli. Izhajala bosta v ljubljanski D. Hribarjevi tiskarni. Kaj več, ko izideta. — „Slovan“ izide menda že danes, a razposlan bo na ogled v par dneh.

Kurat Štrancar je zopet popravljal te dni. Mi rečemo le to, da je res agitiral za Rihemb. volitve. Resnica je, da si je dopisoval s Pavlico, da je prišel in agitiral v svoji občini, zlasti na Lukovcu, da je pisal pisma v Rihemberg in nekomu odrekel botrino, če ne voli s Pavlico. Po volitvi je bil spet voljan biti za botra, a je bilo prepozno. Res je tudi, da je prišel na dan volitve v Rihemberg in potem šel s svojim cerkovnikom domu. —

Vse to je Štrancar že skoro do pičice priznal, a vendar hoče vedno se čistiti in popravljati — pa se le pogreza.

Tako nam pišejo.

Za gostilničarje. — Zbornica poslancev se je bavila v sredo z zahtevami avstrijskih gostilničarjev, ki so nedavno zborovali na Dunaju. Gostilničarji zahtevajo, naj se veljavni obrtni red predrugati in spopolni, in sicer § 38. obrtnega reda naj bi se glasil: Kdor naznani trgovinski obrt brez omejitve na določeno blago ali pa z omejitvijo, ta dobi pravico za trgovino z vsem blagom, izvzemši prodajo piva, vina in žganih pijač v zaprtih steklenicah in posodah; to pravico naj imajo izključno le gostilničarji. Gostilničarji v mestih in trgih, ki štejejo nad 2000 duš, v kopalščih in zdraviliščih ter v okrajih, kamor zahaja mnogo tujcev, pa morajo imeti spričevalo usposobljenosti. Kdor hoče dobiti koncesijo, mora dokazati s spričevalom, da je dovršil strokovno solo za gostilničarje in da je praktično vsaj dve leti izvrševal gostilničarske posle ali da je bil vsaj štiri leta v gostilniški službi. Na deželi sicer ni treba takega spričevala usposobljenosti, toda če hoče gostilničar z dežele v mestu dobiti

koncesijo za gostilno, mora dokazati, da se je že določeno število let petal z gostilno.

Dalje naj se premenita §§ 18. in 20. obrtnega reda in sicer v tem smislu, da se morejo dajati nove koncesije ali prenasati stare drugim osebam le v dogovoru z zadrugami gostilničarjev, ki naj imajo tudi pravico pritožbe na oblastva.

Dalje naj se predrugati § 12. zakona z dne 16. jan. 1896. glede trgovine z živili, in sicer tako, da se kaznuje le isti, ki vedoma in nalašč prodaja sprideno, ponarejeno ali sploh manj vredno blago ali mu daje napačna imena. K dotičnim obravnavam pa naj se pokličejo gostilničarji kot izvedenci.

Droblj. — V torek sta hodila po goriskih gostilnah dva mlada Furlančka, oba stara po 15 let, po imenu Lenardon in Biasoli ter sta pila in jedla, da je bilo kaj. Pa tudi denarja sta imela dosti ter sta menjala bankovec za 50 kron. Redarjem pa to ni dosti dopadlo, zato so prijeli fantička ter ju deli v luknjo, da se izve, kako je z bankovci. Oba sta uslužbena v Ronkah. Rekla sta, da sta prišla v Gorico kupavat obleko. — Nov park mislijo napraviti v Gorici, in sicer se porabi za to del starega pokopališča proti Korsu in proti Tržaski cesti. — 12-letni Kancijanček Coljev iz Rihemberga se je grel pri ognju, kjer je vrela voda za polento. Kar ga je prišla božjast in deček se je opekel ves po obrazu, prsih ter po drugih delih telesa. Prenesli so ga v tukajšnjo bolnišnico. — Neki Peternel iz Solkana se je prepiral s svojim sinom, kateri ga je ranil z nožem na levi roki tako, da je prihitel po zdravniško pomoč v gorisko bolnišnico. — Ivana Miklusa iz Pevme je pobodel vol v brado, in sicer še precej hudo. Moral je v bolnišnico. — Tisti Sirok, o katerem smo zadnjič poročali, da je dobil več mesecev zapora, je obdolžen sedaj raznih tatvin. Policija ga išče. — V Zagraju v Lahih je v nedeljo voznik Anton Polver iz Dolenj po nesreči vrgel ob tla pri vožnji starčka Jak. Kaligarisa, ki je na to v nedeljek umrl. Komisija je konstatirala, da ni umrl vsled padca, marveč vsled paralize. — Te dni so našli na poti med Dolenjami in Venko Josipa Lesico zmrznenega. Prejšnji večer je šel pijan domov, padel in obležal na cesti, kjer je zmrznil. — V Vrhovlju nad Kojskem je zgorel neki 62 letni mož na seniku. Ko je upihnil leščerbo, je nastal ogenj. Zgorel je senik in oni ubogi mož. — Na Kremenicah na Kanalskem sta pogorela dva posestnika. Ponesrečil je pri tem 28-letni Lipovšek, ki je hotel rešiti živino. Streha se je udrla nanj in drugi dan so ga potegnili izpod ruševin. — V Modreji je zgorela hiša I. Mraka. —

Razgled po svetu.

Državni zbor. (Dalje.) Dr. Kramar je ožigosal to okolnost, da spravlja vlada čisto gospodarska v zvezo s političnimi vprašanji.

Vprašanje povišanja plač na Češkem je v soglasju med Nemci in Čehi. Vlada pa noče podložiti v sankcijo zakona za povišanje davka na pivo, kateri zakon je sklenil češki dež. zbor v ta namen, da bi porabil nove dohodke v povišanje učiteljskih plač. Dr. Körber je nato izrekel veselje, da vlada v tem vprašanju soglasje med Nemci in Čehi, ali položaj v zbornici je tak, da vlada ne more, kako je mogoče preskrbeti državi potrebna sredstva v pokritje vedno rastočih potrebstev. Ako bi parlament deloval, bi bilo drugače. Pozval je zbornico, naj se resno poprime dela. Vsi daljni govorniki so protestirali proti temu, da se dela povišanje učit. plače odvisno od položaja v zbornici. Na to je razpravljala zbornica o nujnih predlogih glede zahtev, stavljenih od gostilničarjev na državni konferenci. Zbornica je priznala nujne predloge, o katerih ima obrtni odsek poročati v 4 tednih.

Trgovinski minister baron Call je med drugim izjavil, da se omejevanje prodajanja žganih pijač na drobno pojasni tekom razprave o zakonskem načrtu glede pijančevanja. O vprašanju omejevanja razprodaje piva v steklenicah in trgovine z vinom določi vlada svoje stališče še-le potem, ko se o tem vprašani izrečejo trgovske in obrtne zbornice. Vprašanje o zahtevanju vsposobljenosti za izvrševanje kremaške in gostilniške obrti uredi se po noveli k obrtnemu zakonu, katera novela se sedaj pripravlja; ista novela uredi tudi vprašanje o razširjenju pravic obligatnih zadrug. Med dosliimi spisi nahaja se nujni predlog Mladočehov, v katerem se zahteva predložitev vojnega zakona, ki bi uvedel dveletno vojaško službo in olajšanja te službe za one sinove srednjega stanu, ki so potrebni za delo, posebno pa za sinove malih kmetovalcev. — Predložen načrt zakona o odpravi službenih kavej državnih uradnikov. Odprava se ima izvršiti v 3 letih. V razpravi je bil in tudi sprejet Fiedlerjev predlog o vsprejemanju hranilnih vlog proti izročenju hranilnih knjižic od strani posojilnic, ustanovljenih na podlagi zak. 9. apr. 1873. Nato je bil sprejet tudi predlog za dovoljenje kredita 3.900.000 K v podporo bedo trpečim krajem. Prihodnja seja v torek.

Državnozbornske počitnice prično 19. decembra. Dote bo še 15 sej. Rešiti je še 67 nujnih predlogov, med njimi 63 českil. Budgetni provizorij bo treba poskrbeti s § 14.

Rojanec pojdejo v pravoslavje. — Okoli 500 oseb iz Rojana pri Trstu je ušlo nedavno prošnjo v roke razkolnega škofa v Zadru, dr. Nikodema Milaša, naj jih vsprejme v svojo škofijo. Med mnogimi drugimi vzroki za ta korak navajajo tudi to, ga jim uničatski škof Drohobeecki noče ali ne more pomagati. Srbski škof Milaš da preiskuje sedaj, kako je s to stvarjo.

Rojančani so sedanjemu tržaskemu škofu dr. Naglu predložili pisano spomenico o vseh krivicah, kar jih je povzročil sedanji župnik

Matija, ki je vedel, kako je treba z opatom govoriti, vstane potihoma, odpre škrinjo, na kateri je sedel, vzame iz nje že pripravljeno vrečico z denarjem ter reče:

»Revna človeka sva, toda denar imava in hočeva plačati, kolikor sva dolžna, in kakor stoji zapisano v pismu, v katerem sem se podkrižal. Ako še hočete doplačila za obresti in za gospodarstvo, se tudi ne bova upirala, marveč plačava kolikor zahtevate, ter vam pri vsem tem kot svojemu dobrotniku padeva k nogam.«

Pri teh besedah se je vrgel pred opatom na kolena in po njegovem vzgledu je storil to tudi Zbišek. Opat, ki je bil pričakoval ugovor, je bil po tem ravnanju jako iznenaden ter mu to celo ni bilo všeč, ker je hotel pri pričkanju postaviti razne pogoje, za kar pa sedaj ni imel nikake prilike.

Ko je oddajal zastavno pismo, na katerem je bil Matija podkrižan, je dejal:

»Čemu govorita o doplačilu?«

»Ker nočeva imeti ničesa zastonj v vašo škodo,« odvrne urno Matija, vedé, da pridobi s tem dokaj več, čim manj bo opatu v tej zadevi nasprotoval.

Opat zakliče nevoljen:

»Glejte ju no! Nočeta imeti ničesa od sorodnika zastonj! Kako ponosna sta! Nisem prevzel puščave in vama tudi puščave ne vračam, ako pa mi bo po godu, pa vržem to vrečico z denarjem na tla.«

»Ne, tega ne storite!« zakliče Matija.

»Ne storim! Čemu je meni vajina zastava, čemu vajin denar? Jaz sem vama pomagal, ker sem to hotel; ako bi ta denar položil na cesto, bi vidva vendar ne mogla proti temu reči ničesar. Glejta, kako da tega ne storim!«

Po teh besedah prime vrečico z denarjem in jo trešči ob tla tako, da se kar vsujejo novci iz nje.

»Bog vam povrni! Bog vam povrni, oče in najin dobrotnik!« zakliče Matija, ki je že kar špejal na ta trenutek. »Od koga drugega bi tega ne sprejel, toda od svojega sorodnika in duhovnika to sprejemem.«

Opat gleda za trenutek jezno njega, pa zopet Zbiška, na to pa reče:

»Jaz vem, kaj delam, tudi kadar se jezim. Obdržita torej, kar sta dobila, kaj pravim vama, da ne dobita več niti vinarja.«

»Nisva pričakovala niti tega.«

»Toda vedita, kar ostane za menoj, da to dobí Jagjenka.«

»Tudi zemljo?« vpraša naiv. o Matija.

»Tudi zemljo!« zakliče opat.

Matijcu se nategne obraz, vendar pa reče:

»Ej, ali res že mislite na smrt? Naj vam dá gospod Jezus doživeti sto let, in pred smrtjo še odlično škofijo.«

»Nü, bodisi! Ali sem mar slabši od drugih?« odvrne opat.

»Nikakor ne slabši, marveč boljši.«

Te besede povsem pomirijo opata, a to tem bolj, ker je njegova jeza trajala jako malo časa.

»Nü,« spregovori, »vidva sta moja sorodnika, njej pa sem le krstni boter, toda imam jo rad, kakor tudi Zih, že mnogo let. Boljšega človeka, nego je Zih, ni na svetu, boljšega dekleta nego je Jagjenka, pa tudi ne. Kdo jej more kaj očitati?«

In pogledal ju je z izzivalnim pogledom, toda Matija ne samo da mu ni ugovarjal, marveč mu je celo pritrdil, da boljšega sosedu ni najti v vsem krajevstvu.

»A kar se tiče Jagjenke,« je dejal, »pa bi lastne

hčerke bolj ne ljubil nego ljubim njo. Njej se moram zahvaliti za svoje zdravje, in tega jej res do smrti ne pozabim.«

»Pogubljena bosta eden kakor drugi, ako to pozabita,« reče opat, »in jaz vaju prvi prekolnem. Nočem vama delati krivice, saj sta moja sorodnika, in radi tega sem si izmislil ta način, da to, kar ostane za menoj, bo Jagjenkino in vajino — ali razumeta?«

»Bog daj, da se to zgodi!« odvrne Matija. »Moj Bog! Potem bi rad šel peš na grob kraljice v Krakov in na Liso goro, da se ondi poklonim ostankom svetega križa.«

Opatu je bila zelo po godu odkritosrčnost, s katero je izrekel Matija te besede. Nasmehnil se je in dejal:

»Deklica ima pravico izbirati, kajti krasna je, doto ima lepo, pa tudi rodu je znamenitega. Kaj je za njo Čtan ali Volk, ko bi še celo vojvodov sin ne bil previsok za njo. Toda ako bi se jaz za katerega potegnil, bi se omožila z njim, kajti mene ima rada tor vé, da jej slabo ne svetujem.«

»Dobro se bo imel on, s katerim jo omožite,« reče Matija.

Na to se obrne opat k Zbišku:

»Kaj pa praviš ti?«

»Dá, jaz mislim tako, kakor stric!«

Opatovo lice se še bolj zjasni, pa vdari Zbiška s svojimi pestjo po rami, da je kar odmevalo po čumnati, ter ga vpraša:

»Ali čemu pred cerkvijo niti Čtana, niti Volka nisi pustil k Jagjenki? Kaj?«

»Da si ne bi mislila, da se ju bojim, in da bi si tega tudi vi ne mislili.«

(Dalje pride.)

Koncem vsega sem kupil še za 10 vinarjev „mandulata“, katerega so prodajali na Travniku klerikalni poslanci kot sladke obljube pred svojimi volitvami. No, to je dobro, da nisem dobil boletin v želodcu, sem pač Ahasver, kojemu ne škoduje tako hitro klerikalna sladčica. Dosti sem povedal za danes; Sedaj pa palico v roke in na zdravlje!

Božjast.

Kdor trpi na božjasti, krčih in drugih nervoznih boleznih, naj zahteva knjižico o teh boleznih. Dobiva se zastoj in franko v Schwann-Apoteke, Frankfurt a. M.

Meso pitane perutnine

1 sveže zaklana tolsta gos ali 3 race kron 5, 5 kg svežega govejega mesa, zadnji del brez kosti kron 5, teletine kron 4-50.

H. Spitzer, Probuzna, Galicija.

Najcenejši izvir dobrih

UR s 3-letnim pisanim jamstvom

Hanns Konrad,

izvor ur ter zlatar — Most št. 250. (Češko).

Lasne delavnice ur in fine mehanike.

Dobra rem. ura iz niklja gld. 3-75

Fina srebrna rem. ura 5-25

Fina srebrna veržica 1-20

Budilnik iz niklja 1-75

Tvrda je odlikovana s kr. orlom:

ima zlato in srebrne svetilje iz razstav ter tisoč priznanih pism. — Dastovan cenik zastavlja!

Zaščitna znamka: SIDA.

LINIMENT. CAPSICI COMPOS.

iz Richterjeve lekarne v Pragi

priporočano kot izvrstno bol ublažujoče mazilo; za ceno 80 h, kron 1-40 in 2 kroni se dobi po vseh lekarnah. Naj se zahteva to splošno priljubljeno domače zdravilno sredstvo vedno le v orig. steklenicah z našo zaščitno znamko s „SIDA“ namreč, iz RICHTERJEVE lekarne in vzame kot originalni izdelek le tako steklenico, ki je previdena s to zaščitno znamko.

Richterjeva lekarna „pri zlatem levu“

v PRAGI.

Elizabethgasse št. 5.

E. LEBHERZ

Gorica

tovarna užigalice
priporoča prebivalcem Primorskega svoje izdelke raznih vrst, posebno izvrstne in zanesljive užigalice

Apollo

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladničar
v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Kranjski laneno oljnati firnež, pristen
čisto kranjsko laneno olje
sladko jedilno laneno olje

priporoča

Adolf Hauptmann

prva kranjska tovarna oljnatih barv, firneža, laka in kleja v Ljubljani.

Naznanilo.

Podpisani uljudno naznanja slavnemu občinstvu v mestu in z dežele, da je preselil dne 10. t. m. staroznano gostilno „Pri belem zajcu“

iz Nunske ulice v Tržaško ulico št. 3.

V nadi, da mu slavno občinstvo ohrani dosedanje naklonjenost, zagotavlja, da bo skrbel kakor doslej za vsestransko dobro postrežbo. Toči pristna domača črna in bela vina; ima izborna kuhinjo z gorkimi in mrzlimi jedili, da lahko postreže o vsakem dnevnem času. Nadalje ima tudi lepo urejene sobe za pronočišča plujcev itd. Ima obsirno dvorišče za naklado in razklado blaga ter prostore za voznike kakor tudi velike hleve za konje in goved.

Svojim rojakom z mesta in dežele se toplo priporoča udani

A. Turel.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nanski ulici 3,

(nasproti nunske cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slav. občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni. Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela

in črna vina

iz vrpavskih,

furlanskih,



briskih, dal-

matinskih in

isterskih

vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogorske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštena

Na dež jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetljo

Na lkovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetiljo



Tovarna uzornih telovadnih priprav
JOS. VINDYŠ - A,

v Pragi na Smihovu

(Praga-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816
se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju sokolskih in šolskih telovadnic po najnovejših priporočanih in praktičnih sestavih.

V ta dokaz je na razpolago mnogo priporočujočih spričal domačih in inozemskih.

Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštne prosto.

Foprave izvršuje po najnižjih cenah.



Christofle & Co.

c. in kr. dvorni založniki



Heinrichhof Dunaj I. Opern Ring 5.

Težko posrebrnjeno

namizno orodje in posodje vseh vrst
(žlice, vilice, noži itd.)

Priporočani najboljši izdelki izredne trpežnosti.

Največja izbira najlepših modelov.

Ilustrovan cenik na zahtevanje.

Vsi Christoflovi izdelki imajo v jamstvo svoje izvirnosti vtisneno gornjo varnostno znamko in ime Christofle.



Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v Gorici

ulica Vetturini št. 3.

Trte, cepljene na ameriški podlagi,

krepljeno zrastle v več vrstah.

Cena: 100 kosov 20 kron

„ 1000 „ 180 „

Priporoča Adolf Ferrar v Gorici.

Izšel je

Krasen slovenski skladni koledar

za trgovine, obrti, urade, pisarne, šole in posameznike
v moderni in elegantni obliki v založništvu tvrdke

Ivana Bonača v Ljubljani.

Cena je vzlic okusni izdelavi zelo nizka, samo 70 vin., s pošto 20 vin. več in naj se blagovoli ta znesek v znamkah ali po nakaznici naprej vposlati.

Prekupci dobe velik rabat in se na zahtevo dološlje cenik.

Prekupci dobe velik rabat in se na zahtevo pošlje cenik.

Trgovci porabijo istega lahko kot lepo novoletno darilo in se brezplačno vtisne njihova firma.

Da ne bode, ako koledar kmalo poide prepozno, prosim gg. naročnike, da se čim preje oglašé kjer se bode na take pri razpošiljatvi v prvi vrsti oziralo.

Mizarska zadruga v Gorici (Solkan)

Naznanja slavnemu občinstvu, gospodom trgovcem in založnikom pohištva, da ima

veliko zalogo

veliko zalogo

izgotovljenega pohištva vseh slogov

v Solkanu pri Gorici.

v Solkanu pri Gorici.

Naznanjamo, da smo prevzeli dosedanje trgovino pohištva tvrdke Ant. Černigoja v Trstu, Via Piazza vecchia št. 1, katero bomo vodili pod enakim imenom.

Kar ni v zalogi, se izvrši točno po naročilu v najkrajšem času.

Cene zmerno.

Delo je lično ter dobro osušeno.

Ferdo Bečić:

Kletev nezvestobe

(Slov. knj. sn. 107-114.)

Navadno broširana K 3-20, elegantno vezana v izvirnih platnicah K 4-80 priporoča

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček

Pošilja se le proti plačilu ali po povzetju.

„Goriška ljudska posojilnica“

vpisana zadruga z omejenim jamstvom.

Načelstvo in nadzorstvo je sklenilo v skupni seji dne 28. dec. 1901. tako:

Hranilne vloge se obrestujejo po 4½%. Stalne vloge od 10.000 kron dalje z odpovedjo 1 leta po 5%. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila: na vknjižbe po 5½%, na varščino ali zastavo 6%, na menice 6%, s ½% uradnino. Glavni deleži koncem leta 6%.

Stanje 31. dec. 1901. (v kronah): Članov 1319 s 7932 deleži po 20 K = 158.640. — Hranilne vloge 1.318.965. — Posojila 1.379.213. — Vrednost hiš 142.643 (v resnici so vredne več). — Reservni zalog 63.014.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakogar. — Posojila se dajejo le zadružnikom.